

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

瀬尾まいこ

そして、バトンは渡された

SOSHITE, BATON WA WATASARETA (A BLESSING FOR
A WEDDING BY SEO MAIKO)

Copyright © 2018 SEO Maiko

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2018.

Serbian translation rights reserved by Vulkan izdavaštvo d.o.o.,

under the license granted by SEO Maiko,

arranged with Bungeishunju Ltd.,

through Japan UNI Agency, Inc. and Vicki Satlow of The Agency, srl

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06245-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MAIKO SEO

Blagoslov za venčanje

Prevela Jovana Tadić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Bilo je prijatno, sveže jesenje jutro. Šta da spremim? U svom uzbuđenju, rano sam otišao u kuhinju, ali nisam smislio jelovnik. Pošto je veliki događaj u pitanju, možda kacudon? Ne, bilo bi čudno, ipak nije posredi nikakvo takmičenje. U tom slučaju, pošto će joj biti potrebna snaga, napraviću gjozu da izgradi izdržljivost. Ne može ni to. Ne smem dozvoliti da miriše na luk na tako važan dan. Kako bi bilo da napravim pirinčani omlet i na njemu kečapom napišem poruku? Bojim se da ću opet preplašiti Juko. Možda ipak doriju, pirinač i japansku šniclu? Pokušao sam da u glavi sačinim listu svih svojih specijaliteta. Njihov broj se neverovatno povećao za ovih osam godina. Šta god stavio pred nju, Juko bi sve pojela, iako je govorila kako joj je to jelo teško za doručak. Međutim, danas razgovoru sigurno neće biti kraja. Hoću nešto lagano, nešto što će biti ukusno čak i kad se ohladi.

„Svi su pravili različita jela od jaja, ali tvoj tamagojaki je najbolji.“

Čini mi se da je jednom tako rekla.

To je to! Napraviću sendviče sa vazdušastim pirinčanim omletom. Kada sam to odlučio, iz frižidera sam izvadio puter, mleko i mnogo jaja.

DEO I

Imam problem. Nevolja je u tome što uopšte nisam nesrećna. Volela bih da imam neku brigu ili teškoću, ali ne mogu da nađem ništa odgovarajuće. Kao i uvek, žao mi je što sam u ovakvoj situaciji.

„Nije loše što si raspoložena, ali, ako mi ne kažeš šta te muči, neću moći to da naslutim“, rekla je profesorka Mukaj sedeći tačno ispred mene.

Bile su to poslednje konsultacije za učenike druge godine. Razgovarala sam sa svojim razrednim starešinom preko stola koji je stajao ispred podijuma. Inače pretrpana učionica činila se mnogo većom sa samo nas dve u njoj. Razmišljala sam kako da odgovorim, pošto nisam imala nikakvih problema, kada je profesorka rekla:

„Ne moraš da kažeš ništa što ne želiš, ali volela bih da znam kako ti je kod kuće, Morimija.“

„Morimija... Tako je, Morimija“, potvrdila sam.

Dok je izgovarala moje prezime, profesorka me je sumnjičavo pogledala. Verovatno je mislila da sam još nesigurna u tom pogledu.

„Ah, što se toga tiče, prijatelji i poznanici zovu me Joko, zato mi prezime nije zvučalo poznato.“

Profesorka je blago klimnula glavom na moje objašnjenje.

„Da, u pravu si. Joko je dobro ime.“

Iako je često i obično, Joko je zapravo lepo ime. Zaista to mislim posle sedamnaest godina života. Lepo zvuči i prija uhu, ali njegova najveća prednost je to što ide uz svako prezime. Rođena sam kao Joko Mito. Zatim sam postala Joko Tanaka, pa Joko Izumigahara, a sada

sebe zovem Juko Morimija. Osoba koja mi je dala ime više nije ovde, tako da ne znam šta je tom prilikom imala na umu, ali Juko je ime koje pristaje i uz duga i uz kratka prezimena, i impresivna i obična.

„Prošla si mnogo toga. I baš kao što ti ime kaže, imaš i prijatnu stranu.“*

„A?“

Prezime mi se nekoliko puta menjalo, ali ne bih rekla da sam prošla kroz mnogo toga, niti da sam preterano prijatna. Međutim, na takve reči mogla sam samo da zahvalim profesorki Mukaj, koja inače nije davala komplimente.

„Ali znaš, osećam da postoji nešto u vezi sa tobom što ti nedostaje. Kao da nisi dovoljno iskrena, kao da uzmičeš.“

„A?“

„Ako ti je nešto na umu, zašto ne govoriš o tome? Zato su profesori ovde.“

„Da, tako je.“

Profesori su mi uvek govorili da mogu da pričam o svemu. I ne samo moja razredna. Čak su mi se obraćali i profesor zdravlja i školski savetnik. Uvek su čekali da im poverim svoje brige. Problemi su ono što mi je trebalo. Bila bih razočarana kada ne bih imala šta da podelim sa njima, a bili su tako otvoreni i spremni da me prihvate. Moram da imam bar jednu tragediju spremnu za ovakve trenutke. Nosila sam se mišlju da izmislim neke probleme, samo da se izvučem iz ove situacije, ali bila sam sigurna da bi me pronicljiva profesorka Mukaj odmah prozrela. Kada bih morala da izaberem nešto što me uznemirava, onda bi to bili ovi trenuci. I pored toga što normalno živim svoj život, sramota me je što razočaravam ljude. Ne forsiram sebe, ali ljudi su zabrinuti za mene samo zato što sam dobro raspoložena. Tužno je to što moram da se stidim jer živim običnim životom.

„Pa, nema šanse da bi se neki učenik zaista otvorio profesoru“, rekla je profesorka Mukaj praktično, kao da odustaje od mene zato što nemam šta da kažem.

* Značenje japanskog imena Juko je *prijatan, blag*. (Prim. prev.)

Nju je od mojih prethodnih profesora razlikovalo to što nije saosećala sa mnom, već me je ispitivala. Umesto da me naziva jadnicom, pitala bi me o čemu, za ime boga, razmišljam. Godilo mi je sažaljenje, ali, kada bezbrižno provodim dane, teško mi je da se nosim sa pitanjem o čemu stvarno razmišljam.

„Dakle, Viša škola *Sonoda*?“, upitala je profesorka.

Bacila je pogled na moj obrazac za anketu.

„Ah, da. Tako je.“ Zaboravila sam, nisu ovo životne konsultacije, već mesto za karijerno savetovanje. Energično sam klimnula glavom, oslobođena toga da otkrivam puno o sebi.

„Zašto baš viša škola? Mislim da bi sa svojim sposobnostima mogla da upišeš i fakultet.“

„To je jedina škola u blizini gde mogu da steknem kvalifikacije za nutricionistu. Volela bih da se bavim poslom koji ima veze sa hranom. Kažu da u toj višoj školi možete da steknete kvalifikacije za specijalistu za hranu. Blizu mi je, a ispunjava i moja očekivanja.“

„Shvatam. Izgleda da si ozbiljno razmislila o svojoj karijeri. Pa, mislim da je u redu. Može da prođe.“

„Hvala vam.“

Profesorka Mukaj bila je profesor veteran u pedesetim. Izgledala je tako obično i jednostavno, sa licem bez šminke i kosom podignutom u rep, kao da je živela samo da bi podučavala. Bilo je mnogo profesora koji su na zanimljiv način govorili o sebi, ali, pošto ona nije pričala o nepotrebnom, niko nije bio upoznat sa njenim privatnim životom.

„Pa, to bi bilo sve“, zaključila je naš razgovor.

Rekla je da sam ozbiljno razmislila o svojoj karijeri, ali šta bi to tačno trebalo da znači? Da je i ostalo u redu? Htela sam da je pitam, ali prozvala je sledećeg učenika. Pa dobro. Rekla je da bih mogla da upišem višu školu koju želim. Blago sam se naklonila i napustila učionicu.

„Gospodine Morimija, hoćeš li biti loš prema meni ako se budeš opet ženio?“, pitala sam dok sam punila usta iverkom sa svim mogućim sastojcima – mladim lukom, pečurkama, repom i tofuom.

„Zašto?“ Gospodin Morimija je uvek bio gladan i večerao bi u odelu čim se vrati s posla. Govorila sam mu da je to previše formalno i da treba da se presvuče jer će se odelo isprljati, ali i tog dana me je ignorisao i pretrpavao se hranom.

„Teško je uvek biti okružen dobrim ljudima. Volela bih da mi sledeća majka bude malo zla.“

Kada bih profesorima rekla kako me nova majka uznemirava, sigurno bi im oči zasijale od uzbuđenja i pomno bi me slušali.

„Zar nije dobro biti okružen dobrim ljudima?“

„Istina, ali pitam se nije li čudno da nisam imala nikakve poteškoće iako sam stalno menjala staratelje. Znaš, kažu da bi trebalo da imaš nevolje čak i ako si mlad.“

„To je veoma plemenito, Juko. Ali imaš sedamnaest godina, sigurno si i ti imala nevolja, zar ne?“, rekao je gospodin Morimija, ne prestajući da jede.

„Pa, pretpostavljam da jesam.“

Imam tri oca i dve majke. Porodična struktura promenila mi se za sedamnaest godina sedam puta. Sa takvim promenama bilo je i poteškoća. Brinula sam se u vezi sa novim roditeljima, bila zbunjena prilagođavanjem novim kućnim pravilima i tužna kada se rastajem od ljudi sa kojima sam se zbližila. Međutim, sve to bilo je podnošljivo i nekako se činilo drugačije od tuge i patnje koje drugi ljudi očekuju.

„Ali moje poteškoće su obične i nisu toliko vredne. Mislim da mi je potrebna malo dramatičnija nesreća.“

„Ponekad govoriš štošta čudno. Ali nije tako lako postati nesrećan ako ti nova majka bude zla osoba, zar ne? Uzgred govoreći, ovaj mladi luk je tako mekan i ukusan.“

„Hvala.“

Uvek me je hvalio kada napravim večeru.

„Ideja je čudna, ali kombinacija sastojaka je odlična.“

„Samo sam ih nasumično stavila. Sve bude ukusnije kada se zajedno kuva.“

Kada kuvate ili pečete meso ili ribu, možete da dodate povrće, tofu ili šta god želite i da tako dobijete izbalansiran obrok. To me je naučila

Rika, sa kojom sam ranije živela. Volim da kuvam, ali nezgodno mi je da kuvam posle škole, pa zato slobodnim danima pravim čorbe i pržena jela sa različitim sastojcima. Iako ima više sastojaka, mislim da je čudno da imamo samo jedan prilog, ali gospodin Morimija je uvek zadovoljno jeo.

„Ne govori ništa čudno, Juko, jedi dok je još sveže. Osim toga, kada bolje razmisliš, zar nije gore po mene da se oženim lošom ženom?“ Nasmejao se.

„Shvatam. Ali ona bi mi bila maćeha, pa čak i da je dobra prema tebi, sigurno bi bila zla prema meni.“

„Je l' tako?“

„Tako je. Ja sam ona koja smeta. To bi mi bila maćeha!“

Maćeha bi mi verovatno smanjivala broj priloga uz obrok ili sakrivala moje važne stvari. Pored toga, nazivala bi me budalom i žalila se da bi bilo bolje da nisam ovde. Kako bih bila jadna kada bi se to desilo! Bila bi to baš ona nesreća zbog koje bi svi oko mene bili srećni.

„Stalno govoriš *maćeha*, *maćeha*, ali i Rika ti je bila maćeha, zar ne?“

„A?“, nakrivila sam glavu na ono što je rekao.

„Sve majke sa kojima nisi u krvnom srodstvu su maćeha.“

„Ah, tako je.“

Izgleda da sam već živela sa maćehom. Možda je to zbog bajki koje sam davno čitala, ali imala sam predstavu o maćehama kao o zlim osobama, iako to izgleda nije slučaj. Rika je bila nemarna, pa je često gubila stvari, ali nikada mi ništa nije sakrivala i uvek je pravila obilna jela, ali nije mi smanjivala količinu hrane. Nažalost, izgleda da maćeha uopšte nisu zle.

„Možda bi trebalo da odustanem od želje za maćehom.“

„Trebalo bi. Isto kao i od želje za bolešću, nevoljom, smrću. Prava nesreća je nepodnošljiva i ne možeš biti opijena sopstvenom nesrećom. To bi bio bolan i težak period“, rekao je dok je sipao preostalu supu preko svog pirinča. Uvek je jeo iznenađujuće uredno.

„Uostalom, ne nameravam da se više ženim.“

„Stvarno?“

Trebalo bi da se oženi i ne brine za mene. Imao je tek trideset sedam godina i bio bi previše usamljen da nastavi da živi ovako sam.

„Naravno, sada sam otac. Imam obavezu da prvo razmišljam o tebi, bar dok se ne udaš.“

„Prestani sa tim. Šta ćeš da radiš ako se nikada na udam?“

„I to je u redu. Sviđa mi se da budem otac. Iznenadujuće dobro mi pristaje, zar ne?“, upitao je sav ozaren, iako nije imao ni karakter ni držanje oca.

Kad malo bolje razmislim, i Rika je govorila nešto slično. Rekla je kako je srećna što je postala majka. Roditeljstvo se čini punim briga, ali možda nije toliko loše.

„Ma nema veze. Umorna sam od razmišljanja o ovome i onome. Oh, mislim da ću za desert uzeti onaj puding što sam juče kupila.“

Htela sam da pokažem empatiju i saosećanje s vremena na vreme, ali nisam želela da namerno učinim da ljudi oseće bol ili patnju. Ne moram dobrovoljno da se prepuštam tuzi, iako je sve malo drugačije od onoga što ljudi očekuju. Odustala sam od želje da budem nesrećna i krenula sam ka frižideru, kada mi je gospodin Morimija rekao: „Izvini, pojeo sam ga jutros.“

„Šta?!“

„Pojeo sam puding.“

Naklonio se u znak izvinjenja, a ja sam odgovorila: „U redu je. Kupila sam dva.“

Iako mi nije otac, ipak živimo zajedno. Kada kupujem slatkiše, uvek se trudim da ima nešto i za njega.

„Ovaj, probao sam jedan i bio je tako ukusan da sam na kraju pojeo oba. Iznenada mi se prijelo slatko jutros.“

„Dva pudinga? Ujutru?“

„Da. Ujutru mogu da jedem bilo šta. Mogu i gjozu* i gratin**.“

Nije me bilo briga za njegov apetit. Bila sam šokirana jer sam se radovala puding.

* Vrsta knedli poreklom iz Kine koje su veoma popularne u Japanu. (Prim. prev.)

** Zapečeno jelo s koricom, izuzetno traženo u Japanu. (Prim. prev.)

„Ali kupila sam ga da ga pojedem posle večere...”

„Izvini, izvini. Oh, setio sam se, pre neki dan sam u firmi dobio šingen moči* . Treba da mi je u torbi, daću ti ga. Sačekaj malo.“ Preturao je po torbi koja je stajala na sofi i izvadio smotuljak, rekavši: „Evo ga.“

„Otkad je ovo?“ Paketić je bio izgužvan.

„Mislim da sam ga dobio pre desetak dana. U redu je. Moći ne može lako da se pokvari.“

„To nije ono što želim da jedem.“

„Nemoj tako, ukusan je. Izvoli.“

Osmehnuo se, pa sam se zahvalila. Otvorila sam paketić i stavila moći u usta. Ogromna količina sojinog brašna odmah mi se proširila ustima.

„Ne moraš da žuriš“, smejao se gospodin Morimija dok sam se gušila.

„Ne žurim. Jednjak i traheja su mi se naljutili jer je tuda trebalo da prođe gladak puding.“

„Kakvi strašni organi!“

„Celo telo mi se radovalo puding!“; optužila sam ga dolazeći do daha. Šingen moći je bio ukusan, ali mnogo drugačiji od pudinga.

„Izvini. Nisam pravi otac, pa ne mogu da kontrolišem apetit i ostavim malo i za svoju ćerku. Oprosti mi“, izvinio se i sipao mi čaj, dok sam ja kašljala i cmizdrila. Odakle mu obraza da kaže kako mu pristaje da bude otac! Osim toga, čak i da nije član porodice, neko ne bi tek tako pojeo tuđu hranu, zar ne? Nesreća vreba u našoj svakodnevici, na primer, kada vam pojedu oba pudinga koja ste kupili. To je vredno saosećanja. Prostrelila sam ga pogledom i u jednom gutljaju ispila čaj.

* Tradicionalni japanski slatkiš. (Prim. prev.)

Isključila sam alarm i razmakla zavese, pa je svetlost ispunila sobu. Bila je to blaga toplota karakteristična za proleće. Tog dana obeležavao se prijem novih učenika i organizovala se ceremonija početka nove školske godine. Mislim da je pun pogodak to što školska godina počinje u aprilu. Nežna sunčeva svetlost otklanja polovinu napetosti i anksioznosti. Trećaci ne treba ništa da spremaju za ceremoniju otvaranja, ali topla svetlost me je ipak umirivala.

Krenula sam ka kuhinji zamagljenih misli, jer je do juče bio prolećni raspust, i osetila jak miris supe i ulja. Šta li je to? Duboko sam udahnula i setila se. Da, tako je. Setila sam se da sam prošle godine bila primorana da jedem u ranu zoru prvog dana škole. Sela sam za sto osećajući se depresivno, pošto mi se stomak još nije probudio, a gospodin Morimija je sa osmehom stavio veliku činiju pred mene.

„Dobro jutro, Juko. Danas počinje treća godina.“

„Tako je. Ali...“

Pogledala sam u činiju i tiho uzdahnula. Znači, ipak je kacudon*. Iako obično obilno doručujem, ne podnosim prženu hranu ujutru.

„Ove godine imaš i prijemni ispit, i sportski festival za kraj srednje škole, i festival kulture, tako da će biti mnogo prilika za takmičenje.“

„Valjda...“

* Činija pirinča sa pohovanim svinjskim kotletom. (Prim. prev.)

Prvog dana druge godine, gospodin Morimija mi je za doručak entuzijastično spremio kacudon, rekavši kako je čuo da majke obično prže kotlet da obeleže početak školske godine. Njegove ideje o tome šta znači biti roditelj ponekad su bile pogrešne, pa sam bila zbunjena.

„Hajde, jedi dok je toplo. Rano sam ustao da to spremim.“

„Hoću. Hvala ti.“

Pitam se da li bi on, da mi je zaista otac, rekao nešto poput „Kacudon je težak za doručak“ ili „Čudno je da poželiš želju prvog dana školske godine“. Zevnuo je dok je sebi kuvao kafu. Spremao je ovo od ranog jutra. Bez obzira na to ko je u pitanju, teško je odbiti nešto što je spremljeno specijalno za vas.

„Hoćeš li i ti jesti?“, pitala sam ga, oprezno uzimajući zalogaj kotleta da ne bih šokirala stomak. Sedeo je prekoputa mene, a umesto činije, ispred njega je stajala papirna kesa.

„Za doručak mogu da jedem kari ili gjozu, ali mi pržena hrana baš i ne prija. Kupio sam juče melon-pan^{*}, pa ću to jesti. Kažu da je hleb iz ove prodavnice baš ukusan.“

Opojni miris putera širio se iz hleba koji je gospodin Morimija izvadio iz kese. Ni meni se nije jela pržena hrana za doručak, želela sam da probam taj čuveni hleb. Zar ovaj čovek ne zna da ljudi koji sede zajedno za stolom treba da jedu istu hranu?

„Ah, ovaj hleb je ukusan baš kako kažu.“

„Drago mi je.“

Stavila sam kacudon u usta dok sam sa zavišću posmatrala kako on jede melon-pan. Stomak je polako počeo da mi radi i nekako je prihvatio hranu.

„Mislio sam da je bolje da bude nešto laganije, pošto je jutro, pa sam koristio file. Dobro sam istukao meso da bi bilo meko, kako ti se dopada?“, samouvereno je upitao.

„Ukusno je.“

^{*} Slatki hleb koji oblikom i šarama podseća na koru dinje. (Prim. prev.)

Kad sam se navikla, shvatila sam da je pirinač potopljen u daši* imao blag ukus i da je bio veoma ukusan. Kacudon mi je teško pao za doručak, ali sam u ukusu mogla da osetim Morimijin trud. Takođe, Morimija uvek pojede hranu koju spremim, bez obzira na to koliko je loša. I ja sam morala sve da pojedem. Još dvadeset minuta dok ne krenem u školu. Morala sam da požurim kako bih stigla na vreme. Brzo sam strpala kacudon u usta.

„Baš si uzbuđena, Juko. Konačno si treća godina.“**

Osmehnuo se na to kako sam brzo jela.

„Pa, da.“

„Ima li nekih promena u odeljenju?“

„Ima, ali učenici se ne menjaju toliko.“

Odeljenja su već u drugoj godini bila podeljena na osnovu naših karijernih ciljeva i na mom smeru su bila samo dva razreda, pa ne bi trebalo da bude većih promena.

„Nadam se da će ti razred biti dobar.“

„Da. Inače, je li u redu što ne žuriš na posao?“

Iako je obično odlazio na posao pre mene, sada je bezbrižno ispijao kafe late.

„Hteo sam da pripremim kacudon i hoću da te ispratim, pa sam uzeo slobodno jedan sat.“

„Samo zbog ceremonije otvaranja?“

„Tako je. Zar nije početak poslednje godine?“, rekao je kao da je to bilo očigledno.

„Mislim da to nije toliko važan događaj.“

Jedna stvar je sama ceremonija, ali verujem da nema nikoga ko je ovoliko uzbuđen zbog toga. Da ne pominjem srednjoškolce.

„Zaista?“

„Da. Ja sam jedina u svom razredu, ne, na celom svetu koja jede kacudon za prvi dan škole.“

* Japanska supa. (Prim. prev.)

** U Japanu osnovna škola traje šest godina, niža srednja škola tri godine i viša srednja škola tri godine, tako da treća godina ovde označava kraj srednjoškolskog obrazovanja. (Prim. prev.)

Blagoslov za venčanje

„Šta?! Onda, kada jedeš kacudon?“

Njegovo iskreno iznenađenje bilo je toliko smešno da sam bez razmišljanja prasnula u smeh.

„Kada jedem? Kad god želim. Je li tebi majka služila kacudon za prvi dan škole?“

„Moja porodica je bila stroga i na prvo mesto je stavljala učenje, pa nismo imali takav običaj. Za doručak smo jeli miso supu*, nato** i ribu. Govorili su da je ta hrana najbolja i za um i za telo, pa mi je svaki dan bio skoro isti. Nismo bili baš interesantna porodica.“

Na te reči se namrštio.

Kada sam živela sa čika Izumigaharom, imala sam dobro izbalansiran doručak. Večera se nije mnogo razlikovala, ali svaka porodica imala je svoj šablon za doručak. Kao Juko Tanaka, jela sam samo hleb, a kao Juko Mito jela sam ostatke hrane od prethodnog dana i pirinač. Možda je to bila posledica njegovog detinjstva, ali Morimijin doručak je za sada bio najraznovrsniji.

„Moja majka je veoma formalna osoba, pa mislim da ne bi razmatrala kacudon kao opciju za doručak. Prvi put sam doručkovao kornfleks kada sam napustio kuću i krenuo na fakultet.“

„Ipak, sigurna sam da je ona dobra majka. Jao, moramo da požurimo!“

Već je prošlo pola osam. Poslednjim naporima progutala sam ostatke kacudona.

Živela sam na šestom spratu osmospratne zgrade. To je najveća zgrada u blizini, sa preko sto stanova, ali nisam sretala nikoga u hodnicima ili liftu, što je bilo vrlo čudno. Svaki stan imao je posebnu atmosferu, kao da je zapečaćen. Ranije sam bila član skupštine stanara, delila letke, javljala se prolaznicima i povremeno ćaskala sa komšijama. Tako sam se nekada družila sa ljudima iz susedstva. U poređenju sa

* Vrsta supe sa pastom od fermentisane soje. (Prim. prev.)

** Tradicionalna japanska hrana od fermentisane soje, lepljive i vlaknaste teksture. (Prim. prev.)

tim, sada sam se osećala pomalo usamljeno, ali ova sloboda opet je bila lepa. U ovoj zgradi nije bilo nikoga ko bi me zapitkivao o mojoj porodičnoj situaciji, a ako bismo se povremeno i sreli, samo bismo klimnuli glavom. Bilo bi teško da u usputnom razgovoru objasnim kako smo tridesetsedmogodišnji Morimija i sedamnaestogodišnja ja otac i ćerka, a ako bih samo ukratko ispričala našu priču, moglo bi da dođe do nesporazuma. Prednost zgrade je u tome što možete da živite sa komšijama, a da ne znate ništa jedni o drugima.

Apartmani, kuće, zgrade. Baš kao i sa doručkom, imala sam iskustva sa različitim tipovima domova, ali, kao što izreka kaže, dom je tamo gde ste vi. Svaki ima dobre i loše strane, međutim, živeći tu, shvatite da dom može biti bilo gde. Kada sam izašla iz lifta i prošla kroz ogromna izlazna vrata, primetila sam da su cvetovi trešnje na ulazu procvetali više nego juče i da sada bacaju tihu senku. Staratelji su mi se uvek menjali u proleće jer je promena školske godine najbolje vreme za to. Verovatno je tako jer su imali obzira i nisu želeli da menjam prezime i selim se usred školske godine. Možda sam zbog toga osećala nelagodu svaki put kada dođe proleće.

Međutim, ovo proleće bilo je mirno. Gospodin Morimija ispratio me je do ulaza i uzbuđeno se spremao da za večeru pripremi svinjski kari od preostalog filea. Još neko vreme nastaviću da jedem raznovrstan doručak u ovoj zgradi. Nisam bila sigurna da mi je trenutni način života bio najbolji, ali nisam mogla da ne osetim olakšanje na pomisao da će se moja svakodnevnica nastaviti u istoj kući.

Mora da je gospodin Morimija već počeo da se sprema za posao. Podigla sam pogled ka sobi na šestom spratu, a onda požurila ka autobuskom stajalištu.

Nakon promene razreda, smeštena sam u odeljenje broj dva i, baš kao i prošle godine, u učionicu je ušla profesorka Mukaj.

„O, ne. Zar opet Mukajeva?“

„Gotovi smo ove godine sa ovom matorom kao našom razrednom.“